

[Holstein.]

Virksomhed. Man overlader til et Udvalg bestaaende af to Dommere og en Trediemand, formodentlig en Mand med økonomisk Indsigt, en Professor i Nationaløkonomi, eller hvem det kan være, at udøve hele denne kontrollerende Virksomhed, og man overlader de almindelige Domstole at dømme paa Grundlag af Retsregler, som de først selv skal skabe fra nyt af, ikke efter den Praksis, de har fulgt i Fortolkning af hidtil gældende Ret, men man giver dem Fuldmagt til og Opfordring til at skabe en ny Ret paa dette Omraade. Man siger til Domstolene: Her er noget, der trænger til Indgriben fra Statsmagtens Side, vi her paa Rigsdagen kan ikke klare det, vi ved ikke, hvad der skal gøres, vi har Følelsen af, at der bør gøres noget, men hvad det er, ved vi ikke, men vi stoler paa, at I kan finde ud af det, og at I vil gøre det rette, det, der bør gøres.

Det er virkelig at misbruge den dømmende Myndighed, og jeg maa sige, at jeg synes, det er et baade retligt og moralsk ganske utilbørligt Ansvar, Lovgivningsmagten her lægger baade paa dette stakkels Udvalg og paa Domstolene. Naar man ved, hvilke Interesser og hvilke økonomiske Kræfter der her er Tale om, skal der ikke blot en ualmindelig klar Hjerne, men ogsaa en ualmindelig stærk og uafhængig Karakter til for ikke at lade sig paavirke af de Interesser, de utilbørlige Interesser, imod hvilke dette Lovforslag netop skulde være et Værn. Thi det er jo ikke noget usædvanligt Fænomen, at naar de afgørende Kræfter i det økonomiske Liv ikke kan forhindre Lovforanstaltninger, som de mener er til deres Skade, og Foranstaltningerne gennemføres som Lov, saa gør de deres yderste for med allé til Raadighed staaende Midler at faa den paagældende Lov fortolket saa lempe ligt som muligt og eventuelt omgaaet saa godt som muligt. De amerikanske Truster og de store internationale Truster kunde frembyde Eksempler i Snesevis paa, at saaledes gaar man frem.

Nu ved jeg godt, at vi er et lille fredeligt Land foreløbig, og hæderligt, som det hedder, og jeg ved ogsaa godt, at de store Misbrug, de rigtig store Misbrug, som kan trives ude, hvor de store økonomiske Ressourcer er, de store Raastofressourcer og Kapitalressourcer, kun kommer til Danmark som relativt smaa Bølgedønninger, men de gør sig dog stærkere og stærkere gældende, og er det saa forsvarligt at lade en saadan Tremandsinstitution og Dom-

stolene have den omfattende Kompetence, som de faar efter dette Forslag?

Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen udtalte — og det var fuldstændig rigtigt, det glæder mig, at han fremhævede det —, at baade Udvalgets og Domstolenes Kompetence er udvidet i Forhold til Regeringsforlaget. Ja, jeg ser ikke rettere end, at hvis dette er Venstres sidste Ord i denne Sag her i Tinget, saa maa man for den almindelige Retssikkerheds og for Erhvervslivets Skyld oprigtigt haabe, at det sagligt prøvende og regulerende Ting ikke vil sluge dette Lovforslag raat. Og der er saa sandelig saa meget mindre Grund til det, aldeles bortset fra Lovforslagets reelle Indhold, naar man ser hen til den Fremgangsmaade, der er fulgt ved dets Fremsættelse. Thi selv Venstre har jo erkendt, at det vilde være i høj Grad uskeligt at faa Responsa fra kompetente juridiske Autoriteter med Hensyn til den retlige Rækkevidde og Begrænsning af Spørgsmaal vedrørende dette Lovforslag. Men man har bare ikke villet afvente det, inden man bestemte, at det skulde ophøjes til Lov.

Jeg forstaaer heller ikke rigtig det ærede radikale Partis Stilling i Sagen. Jeg erindrer, at da vi havde Loven om Erhvervs- og Arbejdsfrihed til Behandling her, hævdede man fra radikal Side, at her var et Omraade, som man anerkendte trængte til nye Lovgivningsforanstaltninger, men samtidig hævdede man, at det var saa ømtaaligt og saa indviklet et Omraade, at man ønskede det gjort til Genstand for en indgaaende, saglig Kommissionsbehandling, og herom stillede man den Gang Forslag, og baade det radikale og det socialdemokratiske Parti vedtog, at saaledes skulde man gaa frem for ikke at støde berettigede økonomiske og sociale Interesser. Men naar man har været Tilhænger af den Fremgangsmaade, den fuldkommen rigtige og ansvarsbevidste Fremgangsmaade paa det nysnævnte Omraade, hvor det ogsaa drejede sig om en Innovation paa Lovgivningsomraadet, hvorfor i al Verden stryger man saa fuldkomment de fra konservativ Side fremsatte Krav om at følge en lignende Fremgangsmaade her? Hvorfor stryger man ikke alene Kravet om en Undersøgelse ved kompetente Autoriteter; men hvorfor stryger man ogsaa det Krav, som allerede den overordentlige Kommissions Medlemmer, Jurister og Nationaløkonomer, gjorde gældende, at det var af største Vigtighed paa dette Omraade at have hørt Erhvervsorganisationerne og at handle saa vidt muligt i Forstaaelse med Erhvervsorganisationerne?